

РЕШЕНИЕ

№ 4244

гр. София, 29.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 15.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **2394** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.203 от АПК във вр.с чл.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на Б. А. В. ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] срещу СТОЛИЧНА ОБЩИНА с искане да се осъди последната да му заплати имуществени вреди от 500лв., представляващи заплатените разноси за адвокатско възнаграждение по нахд №11265/2015г. по описа на СРС, по което е отменено Наказателно постановление №000001 от 09.06.2015г. издадено от ответника, която сума се претендира ведно със законната лихва от 21.08.2020г. влизане в сила решението на СРС.

По изложените в исковата молба обстоятелства за наличието на незаконосъобразен акт -отмененото наказателно постановление издадено от ответника, вреди във връзка със същото-изплатеното адвокатско възнаграждение, както и наличието на пряка причинна връзка –се моли да се уважи исковата претенция. Претендират се и разноси пред настоящата инстанция.

В съдебно заседание – исковата молба се поддържа от адв.Т. Г..

Ответникът –редовно призован –не се представя, но в писмения отговор изразява становище за неоснователност на иска. Не оспорва отмяната НП, но твърди, че липсва незаконосъобразен акт, основание за вреди по смисъла на ЗОДОВ. Възразява и по отношение доказаността на направения разход за адвокатско възнаграждение, доколкото твърди, че няма доказателства за изплащането му, както и че пълномощното е за процесуално представителство на юридическото лице [фирма], а

не на жалбоподателя, който е негов управител. С оглед изложеното –моли да се отхвърли исковата претенция.

Представителят на СГП- прокурор Д.- изразява становище за основателност на исковата претенция и предлага да се уважи.

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Между страните не са спорни следните факти:

1.Наказателно постановление /НП/№00001 от 09.06.2015г. издадено от Столична община е отменено с влязло в сила на 21.08.2020г. /отбелязано върху писмо от 09.10.2020 за връщане на преписката/ решение от 06.03.2020г. по нахд №11265г. по описа на СРС за 2015г..

Съдът приема за безспорен и факта, че е изплатен от Б. В. адвокатски хонорар на адв.Г. от 500лв., което е видно от приложения договор за правна помощ от 02.12.2015г. по делото. В същия е отбелязано, че сумата е платена в брой към момента на подписването му. Това е достатъчно доказателство за направения разход. Не се споделя възражението, че този хонорар е заплатен от името на юридическото лице [фирма], чиито управител е В.. В действителност жалбата е подадена от ЮЛ, то е конституирано като страна и призовано, срещу него е издаден АУАН, но с НП е наложена санкция –„глоба“ на физическото лице /ФЛ/ В.. То е страна в производство, срещу него е насочена репресията, то се е защитавало с упражняването на право на жалба срещу това НП и каквито и да е процесуални нарушения да са допуснати от състава на СРС в тази връзка –те са преклудирани. Същественото е, че в това нахд №11265/2015г. настоящият ищец в качеството му на физическо лице В. е допуснат по представеното пълномощно да бъде представляван от адв.Г. и на същия за това е платен хонорар от 500лв..

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО от правна страна СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

По въпроса предмет на спора има задължително тълкувателно решение, което следва да се съобрази. В тази връзка видно от ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ №1 от 15.03.2017г. по тълкувателно дело №2/2016г. на ВАС–„при предявени пред административните съдилища искиове по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон.“.

Следователно- формално всичките елементи от фактическия състав за уважаване на предявената искова претенция са налице –пряка и непосредствена вреда, незаконосъобразен акт и причинна връзка. В тази връзка - не се споделят доводите на ответника, изложени в писмения отговор.

Не е спорен и размера на вредата, докоето видно от чл.18, ал.2 от Наредба №1/2004г. в редакция към момента на подписване на договора /ДВ бр.28/2014/, размера на адв.възнаграждение се определя съобразно размера на глобата във връзка с чл.7, ал.2, но не по-малко от 300лв.. Следователно –към момента на определяне на адв.възнаграждение за проц.представителство по нахд №11265/15г. на СРС платеният хонорар от 500лв. не е прекомерен. В тази връзка СЪСТАВЪТ има предвид и Решение от 23.11.2017 г. по съединени дела С-427/2016 и С-428/2015 на Съда на ЕС, където е прието, че правната уредба следва да цели да гарантира разумния характер на подлежащите на възстановяване разноски, като се вземат предвид фактори като

предмета на спора, неговата цена или труда, който трябва да се положи за защитата на съответното право. Посочено е, че съдебните разноски, които следва да понесе загубилата делото страна, трябва да бъдат „пропорционални”. Изискването за пропорционалност би могло да се тълкува, че не означава, че загубилата делото страна трябва непременно да възстанови всички направени от другата страна разноски, но се изисква страната, спечелила делото, да има право на възстановяване поне на една значителна и подходяща част от разумните разноски, които действително е понесла. В този аспект съдът намира вредата, изразяваща се в платения адв.хонорар за справедлив и пропорционален такъв по смисъла на чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата.

Следва да се има предвид следното: с ДВ бр.94/29.11.2019г. е приета нова ал.3 на чл.63 от ЗАНН и страните имат право на присъждане на разноски по нах дела. Решението е постановено на 06.03.2020г., когато е в сила тази редакция, но е обявено за решаване на 09.03.2016г. /четири години преди това/, като до даване ход по същество, както и с жалбата не е направено искане за присъждане на разноски с оглед именно липсата на основание за това. В тази връзка –се поставя въпроса –дали е допустимо претендирането на адв.възнаграждение по реда на ЗОДОВ понастоящем? Нормата за право на разноски по нахд е приета с ДВ бр.94 от 29.11.2019г. като се прилага правилото при липса на изрична регламентация, че разпоредбата влиза в сила в 3-дневен срок /чл.5, ал.5 от Конституцията на РБ/ след обнародването т.е. от 03.12.2019г.. Към посочения момент обаче делото е било обявено за решаване т.е. с даден ход по същество. СРС по принцип се произнася като съобразява фактите и обстоятелствата от значение за спора към момента на даване ход на делото вкл. и за направените искания като това за присъждането на разноски. Касае се обаче за промяната на закона, която се преценява към момента на постановяването на решението, но относно направените преди това /до даване ход на делото по същество/ искания. Следователно –към момента на произнасяне на СРС на 21.08.2020г. с решението му - чл.63, ал.3 от ЗАНН е действаща правна норма, която допуска разноски да се присъдят по делото, но такива не е искал жалбоподателят, макар да е депозирал доказателства на гърба на пълномощното с договора за правна помощ. За жалбоподателя не е имало възможност да направи искане за присъждането им, доколкото за същия е имало правно очакване съставът на СРС от 09.03.2016г. да се произнесе в законоустановения 30 –дневен срок. Недопустимо е късното, а в случая и прекалено закъснялото произнасяне по нахд да бъде тълкувано във вреда на страната и да не се присъдят разноските направени по това дело под формата на вреда по реда на ЗОДОВ. Несправедливо би било от това незаконосъобразно и отменено НП, издадено срещу ФЛ /при АУАН срещу ЮЛ/, при действия на СРС да не призове надлежната страна –на оспорващия да останат в тежест направените разноски за адвокатско възнаграждение, които по друг начин и не биха могли да се получат. С оглед изложеното – искът в размер на 500лв. е изцяло основателен, поради което следва да се уважи, ведно с претенцията за лихва –от влизане в сила на решението на СРС, а именно - от 21.08.2020г.. Следва и с оглед изхода от спора да се присъдят и разноски в полза на ищеца –заплатено адвокатско възнаграждение 600лв/л.6/ и такса от 25лв. /л.3/ или общо 625лв..

С оглед изложеното – СЪДЪТ и на основание чл.172, ал.1 от АПК

РЕШИ:

По исковата молба на Б. А. В. ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА да му заплати имуществени вреди от 500лв., представляващи заплатените разноси за адвокатско възнаграждение по нахд №11265/2015г. по описа на СРС, по което е отменено Наказателно постановление №000001 от 09.06.2015г. издадено от ответника, която сума СЕ ДЪЛЖИ, ведно със законната лихва от 21.08.2020г..

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на Б. А. В. ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] разноси по делото в размер на 625лв..

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба чрез АССГ пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му. Да се изпратят преписи на страните.

След влизане в сила на решението -да се върне нахд на СРС, приложено за послужване, поради отпадналата необходимост.

Съдия: